

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5166/2018
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића, и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Ристо Рикић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Поповић, адвокат из ..., ради поделе имовине стечене у браку, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1018/18 од 21.06.2018. године, у седници одржаној 24.06.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1018/18 од 21.06.2018. године, применом члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1018/18 од 21.06.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 10741/13 од 21.12.2016. године, ставом првим и другим изреке констатовано је да је тужбени захтев делимично усвојен, па је утврђено да 4.500 евра представља посебну имовину тужиље, док је ставом трећим изреке одбијен тужбени захтев преко наведеног до траженог износа од 7.000 евра, као и захтев да се тужени обавезе да тужиљи плати 7.000 евра . Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је она сувласник на 2/3 иделаног дела непокретности уписане у ЛН бр. ..., КО ... (које у природи представљају непокретности ближе одређене овим ставом изреке). Ставом петим и шестим изреке одбијени су и захтеви тужиље којима је тражила да се утврди да су износи од 18.000 евра и 23.780 ЦХФ, који су 08.11.2012. године уплаћени на рачуне код ... а.д. на име туженог, заједничка имовина странака на по ½ дела, те да се тужени обавезе да јој плати 9.000 евра и 11.890 ЦХФ. Ставом седмим изреке одбијен је и тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужени обавезе да јој плати 4.250 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, на име купопродајне цене стана плаћене од заједничких средстава на руке ВВ и ГГ, па је ставом осмим изреке одбијен и захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом деветим изреке одбијен је предлог тужиље за одређивање привремене мере. Ставом десетим изреке одбијен је против тужбени захтев, а ставом једанаестим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1018/18 од 21.06.2018. године, жалба тужиле је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у побијаном делу из става 3. до 9. и става 11. изреке, а одбијен је и захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиле је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је утврђење права сувласништва на покретној и непокретној имовини странака, а оцену да ова имовина не представља брачну тековину парничних странака, судови су донели уз примену материјалног права које не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, као и да тужиле не указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку и на ком је судска одлука заснована, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, ради поделе имовине стечене у браку, поднета је 05.03.2013. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 4.000.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 111.3336 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 35.928 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано и новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиле недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић